

Páter Gabriel

...môj Otec ho bude milovať

V dnešnom čítaní zo Skutkov vidíme, ako apoštolov po ich záračnom vyslobodení z väzenia, znovu predviedli pred Veľradu. Veľrada bola pre nich najvyššou oficiálnou náboženskou inštanciou.

Skladala sa z najvyšších kňazov a rôznych významných osobností náboženského života. Niečo ako naša synoda alebo koncil. Veľkňaz ich vyšetroval a povedal im: „Nezakázali sme vám prísne, učíť v tom mene? A vy ste naplnili Jeruzalem svojím učením a chcete na nás uvaliť krv toho človeka!“ Meno Ježiš sa stáva pre nich výčitkou. Dokiaľ sa človek nerozhodne uznať svoj hriech, ostáva Ježiš pre neho neznesiteľnou obžalobou. Zdá sa mu, že je Ježiš jeho nepriateľ.

Zaujímavá je obrana apoštolov. Skúsme si podrobne prebrať odpoveď apoštolov. „Boha treba viac poslúchať ako ľudí.“ Apoštol Peter na inom mieste taktó odpovedá členom Veľrady: „Posúďte, či je správne pred Bohom vás poslúchať viac ako Boha; lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.“ Cirkev neschvaľuje akúkoľvek poslušnosť a nie každá poslušnosť je čnosťou. Poslušnosť je čnosťou, keď je podriadením sa Bohu. Vtedy je totožná s Láskou, lebo aj Ježiš hovorí: „Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje. ...Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídem k nemu a urobíme si uňho príbytok.“ (porov. Jn 14, 21-23) Pravá poslušnosť vedie k tomu, že človek dostáva Dar Ducha Svätého. Sv. Peter to taktó vyjadruje: „A my sme toho svedkami aj Duch Svätý, ktorého Boh dal tým, čo ho poslúchajú.“

Nesprávna poslušnosť môže dušu uviesť do vnútorných zmätkov. Boha treba nadovšetko poslúchať a človeka natoľko, nakoľko žiada súhlasne s Bohom. Boh sa zjavuje v ľudskom svedomí, ktoré je osvietené Božím Slovom. Svedomie má byť osvietené Božím Slovom preto, lebo svedomie je Božím hlasom v zmysle: „Rob dobre a vyhýbaj sa zlu“. Ale človek po dedičnom hriechu nechápe úplne jasne, čo je dobré a čo zlé. A práve toto nám zjavuje Boh svojím Slovom. „Dobré a čisté svedomie osvecuje úprimná viera. Lebo láska vychádza zároveň z čistého srdca, dobrého svedomia a úprimnej viery (1 Tim 1,5). Čím viac teda prevláda úprimné svedomie, tým viac sa jednotlivci i spoločnosti zbavujú slepej svojvôle a usilujú sa byť v súlade s objektívnymi normami mravnosti.“ (Gaudium et spes, 16).

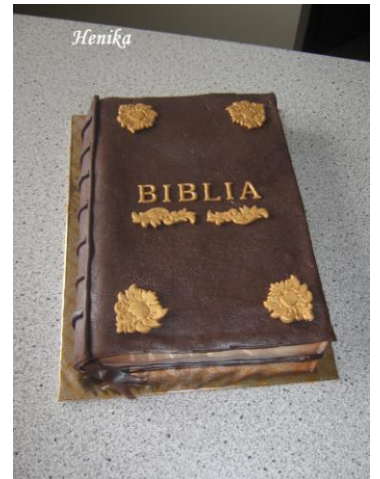
„Boh našich otcov vzkriesil Ježiša, ktorého ste vy zavesili na drevo a zavraždili.“ O vzkriesení zvykneme väčšinou meditovať a kázať len vo vzťahu k nám. Hovoríme o jeho dôkazoch a dôsledkoch. Chápeme vzkriesie-

nie ako pečať hodnovernosti od Boha Otca. To, že Kristus zomrel za svoju pravdu je svedectvom toho, že bol presvedčený o tom, že má pravdu, ale to, že bol vzkriesený z mŕtvych je potvrdením z Božej strany, že skutočne mal Pravdu. Vzkriesenie sa tak stáva apologetickým faktom, slúžiacim ako „bezpečný dôkaz“ pravosti Ježiša, a je tiež počiatkom cirkvi a nového stvorenia. To všetko však prichádza ako dôsledok. Vzkriesenie sa nesmie zužovať na čisto verejný, vonkajší fakt, ktorý sa týka dejín alebo cirkvi, akoby snáď Boh Otec Ježiša vzkriesil kvôli týmto skutočnostiam a nie kvôli nemu samému.

Vzkriesenie je predovšetkým aktom nesmiernej nežnosti, s akou Boh Otec v Duchu Svätom svojím Všemohúcim Slovom kriesi z mŕtvych Ježiša, ako Syna človeka. Ježiš, ako človek, je buďený Božím Slovom, ktoré je živé a účinné. Vzkriesenie je aktom Najsvätejšej Trojice. Je to samotný vrchol Božieho konania v dejinách, najväčší dôvod jeho slávy. Od toho okamihu bude Boh známy ako „ten, ktorý vzkriesil z mŕtvych Ježiša Krista“ (2 Kor 4,14; Gal 1,1; Kol 2,12). Tento nový titul prevýši predošlý: „Boh Abrahámov, Izákov a Jakubov“. Vzkriesenie je predovšetkým aktom nesmiernej nežnosti, s ktorou Otec v Duchu Svätom svojím Všemohúcim Slovom budí Ježiša zo smrti po jeho nesmiernom utrpení a ustanovuje ho Pánom. Ak tu užívame slovo Pán, máme na mysli to, čo toto slovo u židov zastupovalo, Božie meno. Ježiš, aj ako človek, je po svojom Vzkriesení zbožštený.

To isté tvrdenie nachádzame aj v obrane apoštolov: „Jeho Boh svojou pravcou povýšil za Vládca a Spasiteľa, aby daroval Izraelu pokánie a odpustenie hriechov.“ Ježiš je Vládca. Spása začína tam, kde človek odovzdáva vládu nad sebou do Ježišových rúk. Kto chce, nachádza v ňom milosť obrátenia a odpustenia.

Na záver tejto udalosti sa hovorí: „Zavolali apoštolov, dali ich zbičovať, prikázali im, že nesmú hovoriť v Ježišovom mene, a prepustili ich.“ Skutki apoštolské opisujú situáciu, ktorú by sme mohli chápať ako „dôvod na plač“, ale my počujeme: „A oni odchádzali z Veľrady natešení, že boli uznaní za hodných znášať potupu pre toto meno.“ Táto radosť bola ovocím viery a prejavom Ducha Svätého. Prečo sa tešili? Lebo s istotou uverili Ježišovmu Slovu, že sú blahoslavení, keď budú trpieť pre jeho meno. Zobrať úplne vážne: „Keď vás budú pre mňa prenasledovať, radujte sa a jasajte, lebo máte hojnú odmenu v nebi“. A to je viera. Viera znamená zobrať úplne vážne Božie Slovo, zobrať vážne Boha za jeho Slovo.

*Ó, dobrorečte Pánovi!
Dobrorečte Mu, Jeho služobníci,
vy, ktorí po nociach stáivate
v Jeho dome!*

*Zdvihnite ruky k svätyni
a dobrorečte Pánovi!*

*Nech požehná ťa
Hospodin zo Siona,
ten, ktorý stvoril nebo i zem!*

*Buď pochválený Pán!
Pochváľte meno Hospodinovo!
Chváľte Ho, Jeho služobníci!
Vy, ktorí stáivate
v Pánovom dome,
v nádvorciach Jeho príbytku.*

*Pochváľte Pána, lebo je dobrý,
o Jeho vzácnom mene spievajte!
Lebo si Jáкова vyvolil Pán,
Izrael za svoje vlastníctvo.*

*Veľký je Hospodin, viem,
nad všetkých bohov veľký.*

*Pán robí všetko, čo sa Mu páči
i na nebi i na zemi,
v mori i vo všetkých hĺbkinách.
Od zeme končín
dáva stúpať mrakom
a blesky robí pri daždi,
zo svojich komôr vietor vypúšťa.*

Doneste z tých rýb, čo ste ulovili

Tretia veľkonočná nedeľa v roku C
(Jn 21,1-19)

Boli spolu... Idem loviť ryby... „Pôjdeme aj my s tebou,“... „Deti, máte niečo najedenie? ... Spust'te siete pravej strany.“... „To je Pán.“... videli rozloženú pahrebu a na nej položenú rybu... „Pod'zte jest!“... vedeli, že je to Pán.

Učeníci sa ocitli v určitom vzduchoprázdne. Všetko sa zdanlivo skončilo a nič nové neprichádzalo. Chopili sa, čoho vedeli a čo im bolo blízke, rybári rybárčenia. A práve tu ich Pán prekvapil a znova zaangažoval. On stále čaká uprostred toho, čo práve robíme. A rovnakým spôsobom sa k nám aj približuje: navonok nenápadne, s vnútorným majestátom, ktorý zachytí len ten, kto si uvedomí, že „to je Pán“... To rozpoznal Ján. V tichej kontemplácii, nie natoľko pohľtený činnosťou, ako to bolo vlastné Petrovi. Peter by sa však nerozbehol, keby mu Ján neukázal kam. Preto tvorili dopĺňajúcu sa dvojicu. Pán mal rybu už vopred pripravenú, ale dal doniesť aj z toho, čo učeníkom doprial uloviť. Aj keď náš príspevok býva obyčajne len bezvýznamná trocha, pre Ježiša je dôležité, že je naša a v nej my celí. A k tomu rodinná pohoda. Nevznikne len tak. Treba si na ňu vytvoriť čas, prostredie a najmä priateľskú atmosféru. Aj Ježiš sa aktívne pričínal o jej vytvorenie. Stále živé a večne aktuálne inšpirácie...

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Dnešný program: Po druhej sv. omši je stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí.

Zbierky: V zbierke pre prenasledovaných kresťanov sme vyzbierali 900.- €
Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

Na budúcu nedeľu 17.apríla, bude zbierka na seminár.

Deň otvorených dverí v kňazskom seminári: Predstavení a bohoslovci bratislavského kňazského seminára všetkých srdečne pozývajú na Deň otvorených dverí, ktorý sa uskutoční budúcu nedeľu 17. apríla 2016. Program sa začne latinskou svätou omšou v Katedrále sv. Martina o 9.00 hod. a pokračovať bude prehliadkou seminára, obedom, diskusiou s hosťom, divadelným predstavením a modlitbou korunky Božieho milosrdenstva počas adorácie za nové kňazské povolania. Pozývame Vás prežiť nedeľu Dobrého Pastiera na mieste, kde sa budúci kňazi pripravujú na svoje povolanie.

Národná slávnosť na Devíne: 23.apríla hrad Devín
11:00 Rímskokatolícka omša pod Devínom, hlavný celebrant Mons. Stanislav Zvolenský.
(podrobný program pozri na výveske)

Pre seba si si ma utkal

Veď ty si stvoril moje útroby, utkal si ma v živote mojej matky. Chválim Ťa, že si ma utvoril tak zázračne; všetky tvoje diela sú hodný obdivu a ja to veľmi dobre viem (Ž 139, 13-14).

„To, že je mamička tehotná, ešte neznamená, že sa nám dieťaťko narodí. Keď sa mu v izbičke pri mamičke nebude páčiť, prestane rásť a stratí sa, to sa niekedy stáva,“ pripravovali rodičia osemročnú Janku na najhoršie. Celý priebeh tehotenstva svedčil o tom, že Eliška so svojou dočasnou izbičkou spokojná nie je, ale Boh ju chcel, a tak sa proti všetkým predpokladom narodila donosená a zdravá. Aké úžasné sú tvoje diela, Pane!

Pane,

Eliška o tom ešte nevie, je príliš malá. Ja som to tiež dlho nechápala, ale teraz už mám v tom jasno. Som tu nielen preto, že ma chceli moji rodičia, to by nestačilo. Skôr než oni, chcel si ma ty, Bože! Niekde hlboko vo mne, pod vrstvami dodatočných nánosov, sa skrýva tvoj obraz. Od počiatku máš so mnou svoj zámer. Niečo so mnou zamýšľaš. Nechcem ti prekážať. Chcem sa ti odovzdať, v ničom ti nebrániť. Chcem byť len tvoja a chcem sa ti páčiť.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše po 3. Veľkonočnej nedeľi - (C)

11.IV. pondelok

18:00 Za † Fridricha a Máriu Bilčíkových a rodičov

12.IV. utorok

18:00 Za † Štefana Kulifaja

13.IV. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

14.IV. štvrtok

18:00 Za † Vincku Šimurkovú

15.IV. piatok

18:00 Za † Annu Radakovičovú (1. mesiac od smrti)

16.IV. sobota

08:00 Za ťažko chorú sestru Máriu

Upratovanie kostola č.d. 28 -51

17.IV. 4.Veľkonočná nedeľa - C - Dobrého Pastiera

08:00 Za † Mariannu Gschwengovú (1. výročie)
Lektori: Macáková E., Pešková E.

10:30 Za † Františka a Máriu Podolských
Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

11.IV. pondelok	Sv. Stanislav, biskup a mučeník - Sp
12.IV. utorok	Sv. Július I., pápež
13.IV. streda	Sv. Martin I., pápež a mučeník - Ľsp
14.IV. štvrtok	Sv. Lidvina, panna
15.IV. piatok	Sv. Teodor, mučeník
16.IV. sobota	Sv. Galina, mučenica

Skutky duchovného milosrdenstva

7. Modliť sa za živých i mŕtvych

Ježiš učil svojich učeníkov prosebnej modlitbe a pomáhal si príbehmi. Od Lukáša vieme: „Rozpovedal im podobenstvo, ako sa treba stále modliť a neochabovať.“ Bolo to podobenstvo o zlom sudcovi, ktorý sa nikoho nebál, napokon však vyhovel naliehavým prosbám vdovy, len aby sa jej zbavil. A Ježiš argumentuje takto: „A Boh neobrání svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý?“ (porov. Lk 18, 1-7).

Ježiš učil osobnej modlitbe v ústraní. „Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti“ (Mt 6, 6).

Ale vyzýval aj k spoločnej modlitbe: „Ak budú dvaja z vás na zemi jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 19 - 20). Ježiš naznačil aj to, o čo máme v modlitbe prosiť, keď dal apoštolom modlitbu Otče náš - modlitbu v množnom čísle, v ktorej všetci prosia za všetkých a žiadajú od Otca to, čo je podstatné. „Príď kráľovstvo tvoje“ (porov. Mt 6, 7 - 13).

Ježiš dal predovšetkým príklad osobnej modlitby, rozhovoru s nebeským Otcovi. Často nechával učeníkov a zástupy, utiahol sa do samoty a rozprával sa s ním. A aby sa apoštolu modlitbe dobre naučili, občas vzal niektorého z nich so sebou. Modlil sa v rozhodujúcich chvíľach: v Getsemanskej záhrade, na križi.

Kresťanská múdrosť

Kresťania prijali pozvanie k modlitbe za živých i mŕtvych. Svätý farár z Arsu vraví: „Dobrý Boh má rád, keď ho obťažujú.“ A isté príslovie: „Keď spájaš svoje ruky, Boh svoje otvára.“ Alebo: „Človek nikdy nie je taký veľký, ako keď kľučí na kolenách pred Bohom“ (Ján XXIII.).

Čo znamená modliť sa? Svätý Augustín hovorí:

„Modlitba je silou človeka a slabosťou Boha.“ Charles de Foucauld: „Modliť sa znamená pozeráť sa na Boha s láskou.“ Svätá Terézia z Lisieux:

„Modliť sa znamená rozumieť si s Pánom ako s priateľom.“

Ako sa máme modliť? „Už túžba modliť sa je modlitbou“ (Georges Bernanos). „Modlitba má byť kľúčom rána a závorou večera“ (Owen Feltham).

Modliť sa za všetkých - živých i mŕtvych - sa stane ľahkým, keď dobre pochopíme, čo pre kresťana znamená smrť. „Miloval som život, aby som v ňom hľadal Boha; milujem smrť, pretože jej prostredníctvom ho nájdem,“ hovoril matematik Augustín Cauchy. Preto svätý Ján Zlatoušty vravel:

„Nesmúť za tým, kto umiera. Nie je to absurdné - veriť vo večný raj a ľutovať toho, kto tam ide?“

Svätá Terézia z Lisieux tvrdila: „Nie smrť si po mňa príde, ale dobrý Boh.“ Ja neumieram, vstupujem do života.“ Modliť sa za živých a zosnulých teda znamená prosiť Priateľa za všetkých priateľov.

Podnety na zamyslenie

Je zvykom pravých kresťanov, že ráno pri zobúdzaní alebo večer, už so zavretými očami, si pripomenú pred Bohom tých, ktorí sú im drahí, a zveria ich v dôvere jeho milosrdenstvu. Modlitba nepozná hranice, prekračuje prah smrti a ide za tými, ktorí už nie sú pri nás na zemi.

Modliť sa za všetkých živých a mŕtvych by sme mali pravidelne. Nemôžeme si predstaviť kresťana odrezaného od všetkého ľudstva - minulého, prítomného a budúceho. Keďže Boh je našim Otcovi, našimi bratmi - skutočnými, nielen obrazne - sú všetci živí, mŕtvi aj tí, ktorí sa ešte len narodila.

Nevyžaduje sa od nás, aby sme ich poznali každého osobne, stačí ich milovať. A na to, aby sme ich milovali, stačí, že sa pri nich v mysli zastavíme, keď sa v skrytosti rozprávame s Otcovi alebo keď sme s niekoľkými pri stole jednorodeného Syna na eucharistickej hostine. Na to, aby sme ich milovali, stačí, že si uvedomíme, že tu boli, sú a budú. Bez tejto bezhraničnosti nie sme kresťanmi. Dom kresťana, ten skutočný, zahŕňa všetkých živých a všetkých mŕtvych. Slnko je jeho lampášom a Zem záhradkou.

Náš život je božský. Mŕtvi nenahŕňajú strach, pretože v Božom kráľovstve nie sú mŕtvi ani živí, ale všetci žijú. Všetko žije. Padáme ako listy. Keď spadneme, zem nás prijme a rozpráši, a predsa v Božom živote sme živí. Všetci bez výnimky.

Modlitba za živých i mŕtvych nás čoraz viac vychováva k vzájomnej láske. Pomáha nám „cítiť“ v našom srdci, ktoré je malé, ale predsa schopné obsiahnuť Boha, všetkých, čo v tejto chvíli trpia, umierajú, sú v pokušení, hrešia, modlia sa, konajú dobro, žijú v našom živote.

Už starovekí filozofi sa pokúšali dosiahnuť túto ľudskú univerzálnosť, ale slovami. S kresťanstvom prišli skutky. Modliť sa za živých a mŕtvych znamená žiť v uvedomelom spoločenstve myšlienky a lásky so všetkými.

Dnes

V súčasnosti máme problém chápať kontemplatívny život. Možno preto, lebo zamestnaní toľkými konkrétnymi a materiálnymi vecami, ktoré musíme hromadiť a rozdeľovať, nevieme vstúpiť do logiky nezaujatej a priateľskej modlitby za živých a mŕtvych

Enzo Bianco „Čokoľvek ste neurobili“

Načúvanie Bohu

Na začiatku mnohí veľkoryso odpovedia na Božie volanie, ale ďalej už žijú svoj život podľa svojich predstáv. Čo však najviac formuje náš život, sú drobné rozhodnutia a prosté návyky, ktoré tvoria tkanivo nášho každodenného života. Učíme sa Bohu načúvať a brať ho na vedomie od okamihu precitnutia až do chvíle usínania.

V živote potom nie je také podstatné, či človek robí to alebo ono, či je rehoľník alebo či žije v manželstve, ale či zotrúva v načúvaní Bohu a odpovedá naň v každom okamihu svojho života. Žiť v otvorenosti pre Božie volanie je základ životného štýlu každého kresťana.

Pritom bezprostredné Božie volanie zakúšame len výnimočne. Neprichádza k nám anjel a ani nejaké zvláštne osvietenie. Vo väčšine prípadov Boh používa rôzne prostriedky: Božie slovo, udalosti, ľudí okolo nás, vnuknutie, niekedy aj hlbšie túžby nášho srdca. Je prirodzené, že sa učíme byť citliví na to obyčajné, každodenné, sprostredkované Božie volanie

Voitěch Kodet O.Carm. „Hľadám tvoju tvár Pane“

EXEGÉTI

Slávny biblista pozval k sebe domov skupinu svojich kolegov. Posadali si okolo stola, uprostred ktorého bola nádherná váza s kvetmi, a začali rozoberať jednu stať zo Svätého písma. Živo diskutovali, rozoberali každé slovo, skúmali korene, dohadovali sa, odvodzovali, porovnávali, vylučovali, skúmali z pohľadu psychológie, feminizmu...

Na ničom sa nedokázali dohodnúť.

Zrazu domáci pán prerušil diskusiu a obrátil sa na jedného z hostí, ktorý vzal kvety z vázy a začal ich systematicky ničiť: „Čo to robíte?“

„Počítam kvety na stonke, rozlišujem tyčinky, piestiky, oddeľujem stonky a vlákna...“

„Vaše vedecké nadšenie je obdivuhodné, ale takto úplne zničíte krásu týchto nádherných kvetov!“

Muž sa horko usmial: „Presne to isté robíte aj vy.“

Bruno Ferrero „Ale veď máme krídla“

Desatoro

10. prikázanie

***Nebudeš žiadostivo túžiť
po ničom, čo patrí tvojmu blížnemu***
(Ex 20,17 ; Dt 5,21)

Nepožiadaj majetok blížneho I.

Zdravá túžba niečo dosiahnuť, mať či vlastniť patrí k základným túžbam človeka. Je to súčasť prirodzeného inštinktu sebazáchovy. Patrí k normálnemu správaniu človeka, že túži po potrave a nápoji, po odeve, ktorý nielen chráni pred chladom, ale je aj vzhľadný. Človek túži prirodzene po dome, ktorý je jeho domovom. K zdravému ľudskému životu patrí hlboký a neutíšiteľný smäd po živote, po poznaní a činoch, po primeranom vlastníctve. Je prejavom nezrelosti, ak niekto netúži po ničom, stáva sa apatickým. K zdravému ľudskému životu patrí túžba po činoch, po úspechu i po láske. Len ten môže dosiahnuť niečo veľké, kto má veľké túžby. Túžby sú hnacou silou ľudstva, kultúry a civilizácie, sú hnacou silou národov.

Jestvujú, pravda, aj zlé túžby, neskrotné vášne či náruživosti, ktoré sú vstave ničiť vlastný život i cudzie životy. Psychológia ich pozná. Písmo podporuje naše dobré túžby a povzbudzuje nás, aby sme vytrvalo prosili

o potrebné dary - aby sme „hľadali“, aby sme „klopali“. Poznáme to z evanjelia, ktoré hovorí aj o využívaní talentov. Človek je človekom len ako bytosť dobrých túžob.

Povedali sme, že jestvujú aj zlé túžby, ktoré život znehodnocujú alebo priam ničia - vlastný i cudzí, i život spoločenstva. Človek nemôže ísť za každým druhom žiadostivosti, či je to hrabivosť a chamtivosť, či tupé pôžitkárstvo. Nemôže sa oddávať žiarlivosti, bezuzdnosti v jedení, pití, ani neskrotným túžbam alebo činom či bezuzdnosti v oblasti pohlavného pudu. Ježiš povedal, že ovládanie túžob a sklonov sa nemôže začať pri činoch, lež omnoho hlbšie a v ďalekom predstihu pred možnými zlými činmi. „Znútra, z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky, smilstvo, krádeže, vraždy... závišť, rúhanie, pýcha... Všetky tieto zlá vychádzajú znútra...“ (porov. Mk 7, 21-23).

Túžby, pôvodne zdravé, môžu časom prerastať do abnormálnych rozmerov. Najprv môžu sledovať celkom zdravé a intenzívnejšie sebarealizovanie, a to nielen v danej chvíli, ale aj pre ďalšiu budúcnosť. Tu však môže dôjsť k istému zlomu vo vedomí i svedomí, keď ambiciózny človek narazil na hranice obmedzujúce jeho snahy. Hranicami môžu byť pomery v manželstve, v rodine, v jeho spoločenskom postavení. Ambiciózny človek môže urobiť skratový záver, že musí prelomiť hrádzu pomerov, aby rozvinul a realizoval ďalšie stránky svojej osoby či osobnosti. Ženatý muž môže stretnúť inú ženu a môže sa mu zdať, že s tou by mohol konečne dosiahnuť čosi, po čom dávno túžil - nové možnosti. Jeho náruživá snaha zdanlivo plnšie sa rozvinúť, môže tak zosilnieť, že je ochotný preskočiť mnohé hranice dovoleného, aj hranice pravdy, práva, spravodlivosti a šťastia iných. Nezládnutá túžba a vášeň ho privádzajú prekročiť hranice zodpovednej slobody, zväzkov s ľuďmi, ba i vzťahu k Bohu. Zabudol na kultúru túžob, na mravnú povahu svojich činov i na zodpovednosť za ne a prepadol bezohľadnosti. A to je koniec akéhokoľvek šťastia.

Človek musí svoje túžby mať v moci. Musí sa naučiť svoje túžby ovládať a usporadúvať. Moderná psychológia pozná hrozivý zmätok túžob a želaní, ktorý sa rodí neraz v srdci človeka a vyúsťuje do chaosu a stroskotania.

Človek nemusí svoje túžby potláčať až do apatie, no musí ich očisťovať a starať sa o ich kultúrny rozvoj. Nemôže nechať svoje túžby ako cválajúce kone a ísť za vysnenými cieľmi cez násilie a mŕtvoly. S výchovou a usmerňovaním túžob je nevyhnutné začať už u detí.

Desiate prikázanie nie je ani proti osobnému, ani rodinnému vlastníctvu majetku. Odsudzuje hrabivosť a chamtivosť v pohľade na cudzí majetok. Zahŕňa aj závišť. Závišťou sa pritom nerozumie želanie mať veci lepšie. To je prirodzený pocit človeka. Prikázanie sa neobracia proti ukráteným a už vonkoncom nemieni prekážať v zápase o sociálnu spravodlivosť. Prikázanie sa obracia proti tým, ktorí nemajú a nebudú mať nikdy dosť... Desiaty príkaz nechráni len druhého človeka pred mojou nezriadenou žiadostivosťou. Príkaz chráni aj mňa samého pred zožieraním sa pre hľadavú nenásytnosť a závišť.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku